

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

May 22. 1871

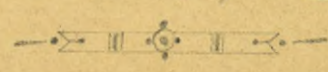
Dagggräs

Nya

Dikter

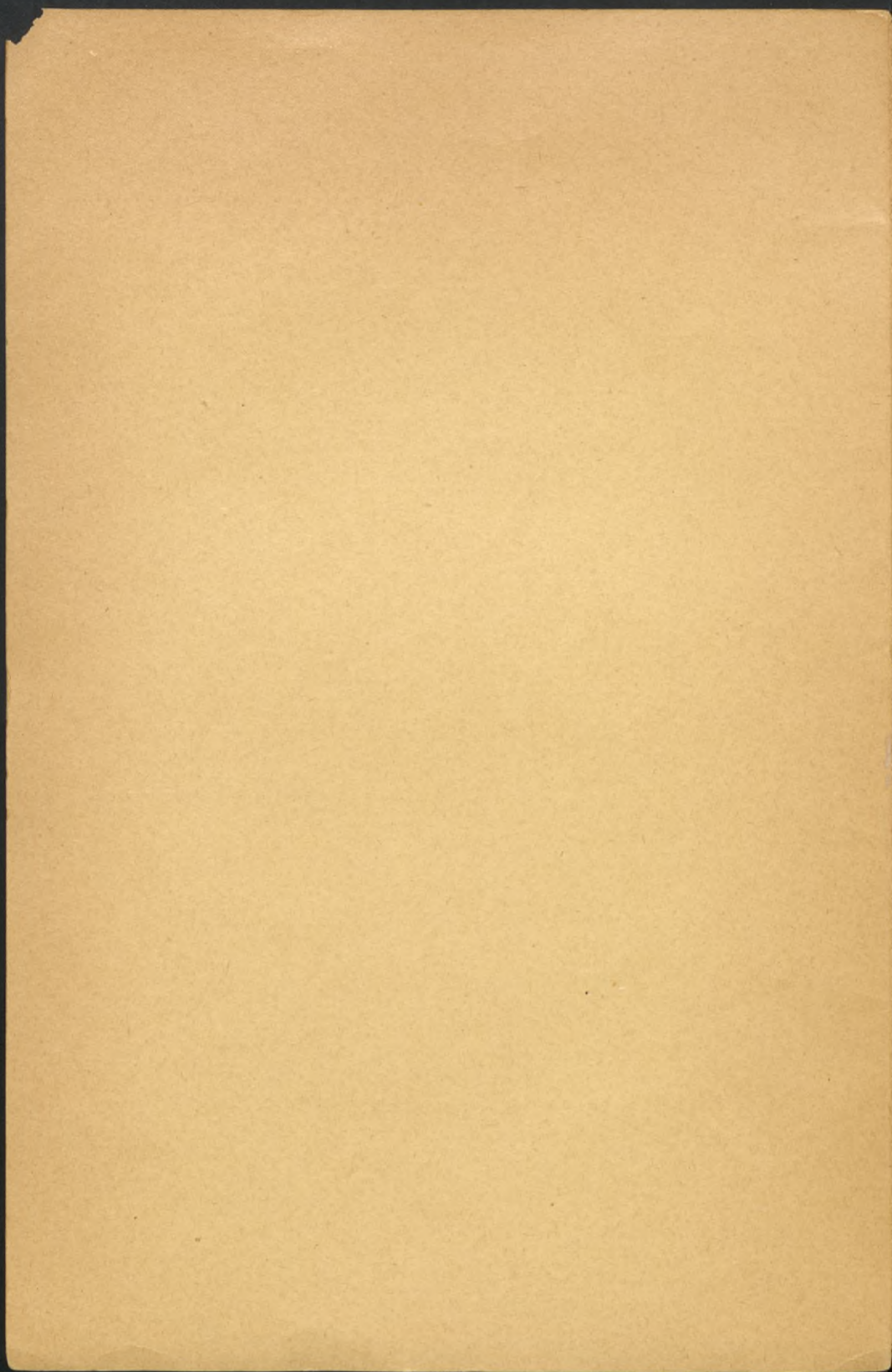
af

Karl Fr. Forsman.

STENHUCKERLET I ÖREBRO.

DARRGRÄS.

NYA DIKTER

AF

KARL FR. FORSMAN.

"Hvad gör, om vi ej följa konstens lagar,
Om ej vår sång den rätta skalan kan,
Om den de lärde icke stort behagar,
O, tänk om den ett men'skohjerta vann!"

ÖREBRO.
LÄNSTIDNINGENS TRYCKERI.
1889.

x
Sv. 41
29

DARRIGRAS

NEW YORK

EARL E. FORSMAN

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
54 EAST LAUREL STREET
CHICAGO, ILL. 60607

Copyright © 1964 by Earl E. Forsman
All rights reserved. No part of this book
may be reproduced, stored in a retrieval
system, or transmitted, in any form or
by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording, or otherwise,
without the prior written permission of
the publisher.

Innehåll.

I juletid	Sid. 5-
Åftonstämning	" 6-
Hoppas!	" 8-
Stenen	" 9-
Ser du solen upp sig höja?	" 10-
O stilla ande i en bättre värld!	" 11.
En fågel flyger öfver haf	" 12.
Pingstsång	" 13-
Flickans bön	" 14-
De många boningarna	" 15-
Till Hans Majestät Konungen	" 16-
Till svenska folkskolans lärare	" 18-
Stjernhimlen	" 21-
Den blinde och den lame	" 23-
Skattgräfvarne	" 24-
Hvad säger klockan?	" 25-
Bekännelse	" 26-
Lefnadsmod	" 27-
Förstånd?!	" 28-
I Risinge gamla kyrka	" 29-
Nykterhetssång	" 32-
Ett litet misstag	" 35-
O, hvad sorg mitt hjerta sårar!	" 36-
Månljus	" 37-
Till Friherre Th. von Gedda	" 39-
Fråga och svar	" 40-
Stubb	" 41-
Vid Nils Forsbergs tafla: En hjertes död	" 41-
Som skyar bortsusa	" 43-
Två magnater	" 45-
Råmärken	" 46-
God natt!	" 47-

De snilletunga fruarna	Sid. 48.
Den tysta strömmen	" 48.
Klippan och sandkornet	" 49.
Memnonstoden	" 50.
Det sjuka barnet	" 50.
Väntande	" 52.
Stum sång	" 53.
Ett gladt ögonblick	" 54.
Fyrradiga strofer	" 54.
Det stora helas gång kan intet hämma	" 56.
Välsignad!	" 57.
Suck	" 58.
Bäcken	" 58.
Täreurnan	" 60.
Tre systrar	" 62.
Saul och David	" 66.
Kritik och vänskap	" 67.
Till M...a	" 67.
Åra och Afund	" 68.
Afsked från Nääs	" 68.
En högtidsstund i Jakobs kyrka	" 69.
Vid Rådman L. J. Lönnbergs graf	" 71.
Uppåt!	" 73.
Svenska språket	" 73.
Till Anna T— —ll	" 74.
Stam och ranka	" 75.
?	" 76.
Borgfrökens klagan	" 76.
Beduinen	" 78.
Vid Afskedet	" 79.

I juletid.

Annu en gång den kära julen vänder
Till jordens bygder från Gud Faders hus
Att sina gåfvor strö med fulla händer
Och tända i hvar bröst det klara ljus,
Som i hans eget gudomdjup bor inne
Och klarhet sprida kan i menskosinne.

Vill du af verklig julfrid få en aning,
Ditt hjerta öppne sig för himmelsk gäst,
För fridens furste! Följer du hans maning,
Se då blir fröjdefull din julefest!
»Barmhertighet skall ske barmhertigheten
Och njuta salighet i evigheten!»

Den helga qväll, ack, ej de arma glömmen,
Som bo i trappafsatser, hybblen, skjul;
Gif bröd, skänk tröst, sprid ljus i nattens gömmen!
Må nödens barn ock känna: *det är jul!*
För glädjen, som du sprider uti tjällen,
Skall Gud belöna dig den sista qvällen.

O, öppnom hjertat för de späda, arma,
Som nakna frysa invid modersbröst!
Dig öfver enkors sorg och nöd förbarma!
Och bär till plågans bädd ett ord af tröst!
På rankigt bord i fattigstugan lätta
Din brödkorg och låt hjonen der sig mätta.

Uti din port en Lazarus tör ligga,
 Förtärd af hungerns qual och ödmjukt be,
 Låt honom icke der förgäfves tigga
 Om smulor från ditt bord! Nej, rikligt ge!
 Den jul, du firar, kanske är den sista,
 Ack, innan årets slut kan hjertat brista.

Välsignad vare julens fest för alla
 På jordens vida rund i koja, slott!
 Må himmelens och jordens skatter falla
 På hvarje varelse i rikligt mått!
 Må fröjden, friden bo i slotten, skjulen,
Ja, signad, signad för oss alla julen!

Alltorp 17/19 87

Aftonstämning.

Skåda! Älskligare syn
 Gud ej i naturen målar,
 Solen sjunker! Ifrån skyn
 Glänsa nu dess blida strålar
 Skimrande kring skog och lund,
 Lekande på vik och sund.

När ur östern skön och klar
 Hon gick upp, jag ännu drömde,
 Majestätisk, hög hon var,
 När hon ljus från zenith tömde,
 Nu, mer älsklig, syns hon stå
 Jorden närmare, än då.

Hvarje vindfläkt sakta dör,
 Vågen darrar af förtjusning,
 Nattviolen dofter strör,
 Skogen står i ljuf berusning,
 Qvällen, tyst, på dagens bår
 Fäller daggens milda tår.

Som det goda solen flytt,
 För att i gestalt mer fager
 Efter nattens ro på nytt
 Gifva jorden värme, dager,
 Hon, som sjönk der ned så mild,
 Är af lifvet skönsta bild.

Dagens ljus och qvällens frid
 Nu förmälas med hvarandra,
 O, må jag min lefnadstid
 Ljusets väg, lik solen, vandra
 Och när afton skymmer, må
 Hoppets ljusa frid jag få!

Öfver skogen, öfver sjön
 Hvilar sommarnattens slöja,
 Fåglarne sin aftonbön
 Hafva slutat att upphöja;
 Stilla frid, hvart ögat ser,
 Himmelskt ljus mot jorden ler.

Vid Långsjön i Regna 4/5 88.

Hoppas!

Hur länge vintern med sin snö,
 Än sträng och trotsig står,
 Så måste han dock falla, dö,
 Det blir åter vår.

Om dimman skymmer solen bort,
 Om allt i grått sig ter,
 Det ljusnar dock, ty inom kort
 En vårsol åter ler.

Fast vinterstormen rasar blind
 Omkring din hydda än,
 Förfäras ej! Snart vårens vind
 Skall fläkta omkring den.

Det blir åter vår med knopp och rös,
 Med värme, ljus och sol,
 Då snö och vinter fly sin kos
 Långt bort till ödslig pol.

Förfrusna hjerta, stilla dröm
 Om Maj, som förestår!
 Haf tro till Gud och aldrig glöm:
På vinter följer vår.

Stenen.

En gammal mossig gråsten låg
 Vid hafvets strand. En solig vår,
 I yster dans, kom skummig våg
 Och göt på honom ut sin tår.

I perleskum och solens sken
 Var stenen lik en rar klenod,
 Men var likväl dock blott en sten,
 Fast så han glänste, der han stod.

Hans ytas glans dock minde på
 Den längesen försvunna tid,
 När han i färger brann också,
 Så att det gnistrade dervid.

Mitt gamla hjerta ock ibland,
 Af tankars ström och känslors lek
 Bestormadt, skimrar som i brand,
 Men flammen, stenens lik, är blek.

Nämndön ¹⁵/₈ 88.

Ser du solen upp sig höja?

Ser du solen upp sig höja
 Uti glans och majestät?
 Huru länge skall hon dröja
 Qvar deruppe, säg mig det!

Blott på tidens väfstol stunder,
 Hvilka hastigt vindas af;
 Några flyende sekunder
 Blott i evighetens haf.

Dock i en af dessa korta
 Är det rum för lif och död;
 Kärt kan komma, ljuft bli' borta,
 Rosen blekna, ros bli' röd.

Ja, förvandla kan minuten
 Lifvet mer än månet år!
 Vigtig är den! Ack, förfluten,
 Aldrig du den återfår!

Derföre då verlden lyser
 Mot dig som en solskensdag,
 Himlafullheten, som myser,
 Uti hjertats djup då tag!

Fröet är den till din lycka
 — Blifver lifvet mörkt och tungt —
 Åter ljusets makt skall rycka
 Dig till denna ljusa punkt.

O, stilla ande i en bättre värld!

ande, i en bättre värld
 Förglöm ej mig!
 Mig led på livvets pilgrimsfärd
 Till Gud och dig!

Det blef så skumt, så tomt och kallt
 I världen här,
 Då du gick bort, min sol, mitt allt!
 O, moder kär!

Så ensam jag här nere går,
 Har knapt en vän,
 Som hjälper, tröstar, mig förstår,
 O, hjälp mig än!

Din kärlek var här för min barm
 En säker sköld;
 Ja, ännu gör den själen varm
 I höst och köld.

I himmelsk glans du mot mig ler!
 Jag helsar dig!
 Och under sång i tårar ber!
 Ack, bed för mig!

Mig genom sol och stjernors ljus
 Din helsing sänd!
 Och till Gud Faders sköna hus
 Min ande vänd!

Gjut mod du i mitt hjerta, gjut!
 I lifvets strid!
 Och för mig, när jag kämpat ut,
 Till himlens frid!

Guds allmakt, som oss skilde här
 — För Jesu skull —
 Förene oss i himlen, när
 Min kropp blir mull!

Alltorp 9/11 88.

En fågel flyger öfver haf.

En fågel flyger öfver haf
 Från fosterjordens kalla strand,
 På lätta vingar bär det af,
 Gud gifve till ett bättre land!

Så ock en gång från jordens dal
 En fågel öfver hafven drog,
 Då hafvet var — mitt hjertas qual,
 Och fågeln var — en vän, som dog.

En fågel flygit öfver haf
 Från fosterjordens kalla strand,
 På lätta vingar bär det af.
 Gud, må han nått ett bättre land!

Alltorp 16/11 88.

Pingstsång.

 taf vårsols milda strålar
 Värmes upp naturens barm,
 Och af blommor marken prålar,
 Nyss så frusen, tom och arm;
 Dock uti mitt kalla sinne
 Ej naturens sol förmår
 Skingra mörkret, ack, derinne
 Är det vinter än, ej vår.

Helge Ande! Du allena
 Ser hur syndfullt hjertat är,
 Sjelf jag icke kan det rena,
 Två det du, mig hjälp beskär!
 Jag till dig min tillflykt tager,
 Kyla, mörker ur det drif,
 Tänd derinne helig dager,
 Himmelsk värme du det gif!

Kom, att alltid hos mig vara
 O, Guds Ande, natt och dag!
 Låt mig städse få erfara
 Genom dig Guds viljas lag!
 När jag öfver synden gråter,
 Fridlös under lifvets strid,
 Lär mig tro att Gud förlåter,
 Gjut i hjertat du hans frid!

Pris ske dig! O du, som väcker
 Ångerns smärta i vårt bröst!

Och till qualda anden räcker
 Kalken fylld med himmelsk tröst!
 Skapa i oss ett nytt hjerta,
 Verka tro på Jesum Krist!
 För oss efter tidens smärta,
 Till Guds himmel upp till sist!

Alltorp 7/5 88.

Flickans bön.

Då träden åter löfvas,
 Snart i den ljufva vår,
 Mitt hjertas vän bedröfvas.
 — Jag läggas skall på bår. —

På locket af min kista,
 Som sänkas skall i mull,
 Han fäster kransen sista,
 Af rara blommor full.

Två blommor små i mullen
 Han sätter: vit och röd;
 De hviska ljuft från kullen
 Om tro i lif och död.

Sist på mitt kors å grafven
 Han skrifver vackert så:
 »Min vän är här begrafven;
 Hos Gud vi träffas må!»

Tack hjertevännen lilla,
 Som älskar så, jag ber:
 — Men upptag det ej illa —
 Begraf så ingen mer!

Alltopp 21¹¹ 88.

De många böningarna.

Joh. 14: 2.

Ned solen flyr bak palmers lundar;
 Kring nejden svepes skymning, aftonsval.
 En utaf Österns nätter stundar
 Och drömpuffyller Kisons dal.

Vid källan, skuggad utaf lager,
 Förenad uti fällan hjorden re'n
 På gräset uti halfsläckt dager
 Nu hvilan njuter, väntad längese'n.

Det är så tyst, så fridfullt stilla,
 Blott ensam fågels lockton ljuder klart,
 Men mörkret söfver, sött den lilla
 I sykomoren äfven slumrar snart.

Högt öfver jord på djupblå himmel
 Nu tändas stjernor ifrån trakt till trakt,
 Tills hela rymden är ett hvimmel
 Af millioner verldars ljusa prakt.

I dunklet fram vid stafvar stödda,
 Ses mantelhöljda män vid Hermon gå,

Hänryckta upp mot dömen stjernbeströdda,
De rikta sina blickar då och då.

De trötta gå i nattens timma
På bergets sluttning fram sin dunkla stig,
Hvar skepnad, mörk, mot himlens strimma,
Som silhuett ses skarpt afteckna sig.

En man går främst; han lyfter handen
Nu upp och pekar emot himlens ljus
Och säger: »I de sköna landen,
Deruppe, bröder, är min Faders hus!»

»Och många boningar der finnas
Att reda Eder rum dit upp jag går,
Bedröfvens ej! I skolen minnas,
Ett hem af mig enhvar deruppe får.»

* * *

O du, som sörjer, längtar, lider
På vandringen i jordelivets natt,
Lyft upp din blick! För tiders tider,
Gud ofvan stjernor har din boning satt!

Allorp 27/9 88.

Till Hans Majestät Konungen

underdånigst vid tionde allmänna svenska folkskolläremötet.

Mel.: "Ur svenska hjertans djup en gång".

När natten slutat, dagen gryr,
För friska fläkten dimman flyr,
Allt ler i solens ljus; —

Må så, o *Konung*, sorg och strid
Från Dig fly bort, och ljus och frid
Kring Dig sig lägga all din tid
Och kring ditt kungahus!

För dig och dina länder två,
Från barn och fäder böner gå
Hvarenda dag till Gud,
Och folkets bön skall hemta ner
Hans kraft, som ensam kraften ger
Och som åt den all nåd betar,
Som vandrar i hans bud. —

Vi veta att det är Dig kärt,
Att lifvets ord blir folket lärdt
I kärlek, tro och hopp.
Du vet, hur det från stoft och grus
Kan lyfta med sin kraft, sitt ljus
Till boningarna i Guds hus
En själ från jorden opp.

De maningsord, o Sveriges Drott,
Som förr en gång af Dig vi fått,
Vår själ försatt i brand!
»Bär ljusets fackla högt!» Du sagt,
»För falska irrbloss var på vakt!»
»På sannings stjernor gifven akt!»
»För framåt folk och land!»

Förtröstansfullt vi också strö
I barnahjertat kunskaps frö,
Det spirar upp igen!
Det ljusets säde, *fortid* sått,
Har burit skörd, som *nutid* fått;
Vi så för *framtid*s skördar blott
På jord, i himmelen!

Må bildning spridas kring vår strand,
Så att i ljus står främst Ditt land,
Vår kära fosterjord!

Gud signe Dig, o Konung vår!
Käns kronan tung i tiden svår,
Guds kraft, Ditt stöd i flydda år,
Ännu skall blifva spord.

Och folkets kärlek, stark och fri,
Också en borg, ett värn skall bli,
Hur tidens strömmar gå.
Hvad framtiden i skötet bär
Vi veta ej, men Herren kär,
Som *förr*, som *nu*, vi tro är när
Oss alla äfven *då*.

Tag mot vår hyllning, Sveriges Drott!
För hägn, som skolan af Dig fått,
Är Du densamma värd:
»Framåt!» var svenskens kända ord
I striden för sitt hem i Nord.
För Gud, för kung, för fosterjord
Vi kämpa utan svärd!

Alltorp 4/8 88.

Till svenska folkskolans lärare

vid tionde allmänna svenska skolläremötet i Stockholm.

Hvart år, hvar dag oss säger klart,
Att hvad i tiden födes
Blir stoft, förgängelse, det snart
Af tiden sjelf förödes.

Se, släkten födas, släkten dö,
 Och former uppstå, falla
 Likt vågorna på haf och sjö,
 I djupet sjunka alla.

I ständig natt de gömmas der,
 Och glömmas; — nej, det *sanna*,
 Det *eviga* i tingen här,
 Det kan ej dö, sin panna
 Det lyfter opp ur stoft och grus
 Till ständigt nya strider
 Mot mörkrets makt för sanning, ljus,
 Och till fullkomning skrider.

I nattens väkter då och då,
 Ur djupen röster höras,
 Som suckar kanske fram de gå,
 Men vida snart de föras;
 Och verlden lyssnar undersam
 Till sanningen, som stiger
 Med sina helga kämpar fram
 Och in till strid dem viger.

Han kan ej bindas — anden — kvar
 I mörkrets djupa schakter,
 Han spränger bojorna, han har,
 Med kraft från ljusets makter,
 Hans styrka växer hvar minut,
 Ur mörkrets hand han vrider
 Ett rostigt svärd och ger sig ut
 På nytt i ädla strider.

I denna andens kamp och strid
 Gestalter mot oss träda,
 Hvars hjältenamn från tid till tid

Högt ljusets stridsmän gläda;
 Den lön, de ädle hafva fått,
 Var oftast qual att lida,
 Men deras vittnesbörd, de gått
 Och upplyst verlden vida.

Det ljuder, som ett väldigt brus
 Från oceanens vågor,
Till oss från folket: *»mera ljus
 I lifvets högsta frågor!»*
 Må sannings härliga banér
 Vi midt ibland oss ställa
 Och tyda klart, hvad mörkt sig ter,
 Vid ljus från ljusets källa!

Med samlad kraft kring fanan tätt!
 Gå modigt fram, var trogen,
 Och strid för sanning, ljus och rätt
 I anden redebogen!
 Liket Finlands här, »som frös och svalt
 Och segrade tillika!»
 Är Gud med oss, förmå vi allt,
 Hvar mörkrets här skall vika!

Ja, framåt! Fram, med himmelskt mod!
 Stå stark i ljusets leder!
 Bryt väg för bildnings bundna flod,
 För vett och goda seder,
 För fosterlandets aktning, ro,
 För dygd, för frihet, ära,
 För mannakraft och enig tro,
 För hem och barnen kära!

Vi barn af evighetens ljus,
 Vi ej vårt värde glömmе!

Om segerkransar, som i grus
 Försvinna, vi ej drömme!
 Att andras lycka skapa få
 Och oberömd försvinna,
 Är högsta ära visst ändå,
 En menniska kan vinna.

Till ljusets kämpar på vår jord
 Vi vigt oss in, kamrater,
 I striden vi med verk och ord
 Utöfve hjeltedater!
 »Vår Gud är oss en väldig borg,
 Han är vårt vapen trygga;
 På Honom i all nöd och sorg,
 Vårt hopp vi vilja bygga.»

Alltorp $\frac{2}{3}$ 88.

Stjernhimlen.

»Gloria in excelsis Deo!»

När solen sjunkit från oss ner
 Och qvällen natten bådar,
 Hvert ögat än kring jorden ser,
 Blott mörker der det skådar.

Men lyftes blicken upp mot skyn,
 Hvad ljus! Hvad stjernehvimmel,
 Som möter der vår häpna syn
 Ifrån Guds höga himmel!

Ett haf af ljus från trakt till trakt
 Den hela nattens stunder,
 Hvad är all jordisk ståt och prakt
 Mot dessa himlens under!

Hvad äro väl de stjernor, säg?
 Jo, verldar, solar fjerran,
 Som gå i rymden tyst sin väg,
 Utstakad utaf Herran.

I evighetens ocean,
 Näckrosor likt, de simma,
 Fast tusen år de gått sin ban',
 De lika klart dock glimma.

De myriader sköna ljus,
 Som der i etern gunga,
 De vinka oss från jordens grus
 Och Herrans lof de sjunga.

Hvad ljufvast, som vi drömt och tänkt
 Om Gud och fadershuset,
 Vår aning säger, blir oss skänkt,
 Der uti stjerneljuset.

Så länge tro på Gud finns kvar,
 Skall tröttad pilgrim lyfta
 Med hopp sin blick mot himlen klar,
 Och dit hans vandring syfta.

Hur liten den, hvars själ sig fäst
 Vid jorden, jordefröjden!
 Som endast *här* sig finner bäst
 Och glömmar Gud i höjden.

Af stjernehimlens klara bloss
 Vårt hjerta blifve manadt,
 Att utaf vörndnad böja oss
 För Gud, som allt har danat.

Alltorp 24/9 88.

Den blinde och den lame.

(Fritt från tyskan efter Gellert.)

En gång en blind på gatan fann
 En utaf gikt förlamad man;
 Den förre, obeskrifligt glad,
 Den andre strax sig leda bad.

»Dig leda!» sad' den lame då,
 »Jag arme man, kan sjelf ej gå,
 Men du är stark, på skuldran bred
 Kan mig du taga lätt nog med!»

»Säg, yngling, vill du bära mig,
 Så lofvar jag att se för dig,
 Ditt starka ben det blifve mitt,
 Mitt ljusa öga vare ditt!»

Så sagdt! Uppå den blindes rygg
 Sig hängde nu den lame trygg,
 Hvad, skilda, dem ej möjligt var,
 Förmåddes nu af dem som par.

Alltorp 13/10 88.

Skattgräfvorne.

(Fritt från tyskan efter Bürger.)

En vingårdsman sin sista natt
 Lät sina söner kalla
 Och sade: »Barn! En dyrbar skatt
 Är gömd för eder alla
 Uti vårt vinberg, gräfven der!»
 — »På hvilken plats, o fader kär?» —
 Hans söner hördes ropa om hvarann'
 »Der! Gräfven blott!» — Nu dog den gamle man.

De i grafven gubben lade,
 Sökte sedan dag och natt
 Medelst hacka, spett och spade,
 För att finna på sin skatt;
 Om och om de vände mulden,
 Ingen fläck var orörd kvar,
 Sten ej fans i vinbergskullen
 Mera, som de ärft af far.
 Men likväl de icke hade
 Funnit skatten, som han nämnt,
 Sist de till hvarandra sade:
 »Gubbens skatt var visst ett skämt!»

När nästa vår sin början tog,
 De märkte hjertans glade,
 Hur hvarje vinstock trefallt »drog».
 »Der ha' vi skatten! Klokt!» de sade. —
 Se'n har man gräft der höst och vår
 Och skörden ökats år från år,

Än pris den vise får, som sagt:
»I vinberget en skatt man lagt.»

Bråta 24/10 72.

Hvad säger klockan?

Vid moderns fot Maria satt
Så snäll och stilla lekte,
Den kära dockan, hennes skatt,
Hon klädde och hon smekte.

Från tornet höres klockan slå
— Högtidligt ljuden strömma —
Det sista dör, och barnet då
Ser upp till modern ömma.

»Hvad säger klockan mamma, säg?»
— Rörd modern svarar: »gången!»
»Hvad moder, hvad har gått sin väg?»
»En timme, såsom mången.»

»En engel sänd hit ned från Gud
Hvar timme är. På vingen
Han tecknar upp om vi hans bud
Här följa — glömmer ingen.»

»Nu är han gången åter dit
Till Herren i det höga;
Ack, vore blott hans vinge hvit,
Der för Guds Faders öga!»

Alltorp 27/9 88.

Bekännelse.

Två älskliga flickor mig lekte
 En gång uti tankar och sinn',
 Dem båda jag älskade, smekte
 Och kallade: »hertungen min!»

Ej kunde jag mellan dem välja,
 Den ena, den andra var skön;
 Så båda mitt hjerta fick dvälja,
 Så höjdes för båda min bön.

Hur kort var den tid jag fick skåda
 De rosiga flickorna två!
 Grym, döden bortryckte dem båda
 — Hur tomt blef mitt hjerta ej då! —

Den ena i parken, med smärta,
 Jag redde en blomsterprydd graf;
 Den andra jag djupt i mitt hjerta,
 För evigt sin hviloplats gaf.

Med vatten från källan begjuter
 Jag kullen, den ena har gömt;
 Den andras — den hjertat omsluter —
 Med tårregn hvar dag ej jag glömt.

Alltorp 18/11 88.

Lefnadsmod.

*Lefnadskraftigt varma hjerta
Dina pulsar sätt i gång!
Sträfvad modigt, glöm din smärta,
Hoppas mera, höj din sång!*

Måste du väl sorgsen vara,
Fast derute gråkallt är!?
Klappa hurtigt, modigt bara
Under alla skiften här!

Klart igenom moln och dimma
Bryter solen fram till slut!
Lugnt, ses hafvet åter glimma,
Sedan stormen brusat ut!

Så på sorgen följer fröjden,
Så på oro kommer frid;
Blicka upp till Gud i höjden,
Och stå stark i lifvets strid!

»Ojemnt ödets lotter falla»,
Tag du tacksam din emot!
Den för dig är bäst af alla,
Bär den då förutan knot!

Lifvets dimma är bekymmer,
Stundom lägrar hon sig tätt,
Dimma fjettrar ej, blott skymmer,
Lifvet ljusst en stark gör lätt.

Arbetet och mödan handen
 Under lefnadsdagen bjud!
 Icke lyckan — lösa sanden —
 Hjelp dig sjelf, så hjälper Gud!

Blott du tron och hoppet räddar,
 Allt blir godt och väl igen;
 Mjuk din säng, din graf du bäddar,
 Öppnar sjelfva himmelen!

Upp! Med mod dig då beskärme
 Uti hjerta, håg och sinn'!
 Lefnadsfullhet, lefnadsvärme,
 Strömme ut och lifsluft in!

*Lefnadskraftigt varma hjerta
 Dina pulsar sätt i gång!
 Sträfvu modigt, glöm din smärta,
 Hoppas mera, höj din sång!*

Alltorp 1/11 88.

Förstånd?!

»Den Boden prüfe wohlbedacht,
 Vor jedem neuen Tritt,
 Willst du nicht straucheln in der Nacht,
 Misstrau' dem eig'nen Schritt!«

Almásy.

Du, som en drömmande här går
 Och famlar uti verlden,
 Hvad midt för dina blickar står,
 Du märker knapt på färden.

Det falska tager du för sannt,
 Det sanna du ej fattar;
 Och töckendunst, som skimrar grannt,
 I värde högt du skattar.

Om grunden brister eller bär,
 Du pröfvar mycket illa,
 På *måfa* går du oftast här,
 Insnärjd i mörkers villa.

Ditt hela lif — en dunkel stig —
 Förfelas, intet gäller,
 Se, verlden den förstår ej dig,
 Och du ej verlden heller!

Du går och ser, är sedd också,
 Men, som i månsken bara,
Sjelf är du nöjd att *halft förstå*
 Och *halfförstådd* att vara.

Allorp ^{21/11} 88.

I Risinge gamla kyrka.

På en vandring genom gamla Sverige
 — Fosterlandet, kärast af all' land —
 Stod jag upp ifrån mitt nattherberge
 Oftast uti soluppgångens brand.

Då var skönast vandra! Solen strödde
 Guld och rosenfärg på mark och skog,
 Daggens perlor, hvilka natten födde,
 Gnistrade så skönt, naturen log!

Sådan morgon gick jag glad i hägen,
Sjungande »Vårt land» med lust och fröjd,
Dimman bortblåst, vattrad glänste vägen,
Fåglar jublade i dal, på höjd.

Skymtade från vägen åldrig kyrka
Mellan höga lönnars kolonnad,
Sabbath var det, »dit att Herren dyrka!»
Mildt en röst uti mitt hjerta bad.

Snart jag stod vid sjelfva kyrkoporten,
Härligt sirad, konstverk i sitt slag,
Smidd af Mår från Enganäs i orten,
Skänk till kyrkan uti fordom dag.

Läggande min hand på väldig klinka,
Gnisslar rostigt gångjern på sin hak',
Dörren kryper trögt omkring sin sinka,
In jag träder under kyrkans tak.

Nej — på gamla, nötta tröskelhällen
Står jag länge utaf häpnad stum,
Våld och vandalism på alla ställen
Spåras i det sköna tempelrum.

Mången remna fans i gråa muren,
Gaf åt möss och läderlappar hägn,
Predikstolen, rikt med bilder skuren,
Utsatt stod för både sol och regn.

Vackra hvalfvens målningar än lyste,
Fastän tidens tand och fukt dem frätt,
Väggar, kor och bänkar, konstverk hyste,
Värda nutids vård på värdigt sätt.

Sköfladt, skadadt, vanstäldt allt derinne
 Högt dock vitnade om svunnen glans;
 Talade om gamle fäders rena sinne,
 Då blott *en tro* här i Sverige fanns.

Ingen prest sågs nu vid altarrunden,
 Tomma stodo bänkarne i rad.
 Ensam med min Gud i sabbathsstunden,
 Rörd i helgedomen *så* jag bad:

Fader, som från höjden ser till alla!
 Nordens folk visst glömt dig, Herre kär,
 De för många gudar nu nedfalla,
 Sann blott finnes en och du den är.

Hvar är tålmodet uti nöden,
 Kärleken till hem och fosterbygd,
 Aktningen för lagen, tron i döden,
 Heder, mandom, redlighet och dygd?

Uti flärd och njutning bort man glömmer
 Dig, o Gud, och fäderns tempelhus,
 Och i »bönehus» nu beder, dömer:
 »Må de gamles kyrkor varda grus!»

Nutids slägte har ej råd, ej sinne,
 Mer att vårda, vörda forntids arf;
 Sköna helgedom! Ack snart som minne
 Är de ej, du glömts för tidens slarf!

Hjelp oss, Herre, för din egen ära,
 Uti endragt, som på fäderns sätt,
 Tro på dig och Kristi enkla lära,
 Ett i strid för sanning, ljus och rätt!

Nykterhetssång.

Från när och fjerran, ifrån berg och dal
 Vi samlats här i smyckad lärosal,
 För att uppelda oss till ädel strid
 Emot en fiende, som sköflar frid.

Lik höstens flod, han vältrar fram med makt,
 Nedbryter, krossar ifrån trakt till trakt;
 Han skonar i sitt lopp ej knopp, ej ros,
 De skola blekna, flykta bort sin kos.

En hvar han gör så arm till själ och kropp,
 Som drages med uti hans hvirfvellopp;
 Han redlös drifves ut på livvets haf
 Och der förutan räddning går i qvaf.

Ty ej blott kroppens krafter varda grus,
 Han släcker äfven andens gudaljus,
 Gör känslan oren, viljan slö och arm,
 Stjäl kärlek, tro och hopp utur vår barm.

Hans namn är *dryckenskap*, med nesligt band
 Han fångslar mången i vårt fosterland,
 Han störtar årligt offer led på led,
 Uti förtviflans hemska afgrund ned.

Hur har ej denna last vår lycka stört!
 Från rikedom till tiggarsstafven fört!
 Hur mången, mången uppå fall ej bragt,
 Och uti förtid ned i grafven lagt!

Hvad tårar, suckar, penningar och vett,
 Har ej den grymme pressat ut, men lett
 Åt sina offers qual, och drufvans glöd
 På nytt dem räckt och så — än större nöd!

Hur mången sitter ej i enslig cell
 Och qualfull bidar lefnadsdagens qväll,
 Hvars lefnads vårsol lyste klar och ljus,
 Men sjönk, när dråpet gjordes under rus!

Hur mången maka, älskande och from,
 Med sina barn i kojän, kall och tom,
 Har ej för mannens syndiga begär
 En lott, den bittraste af alla här!

Hur svårt att höra barnens klagolåt,
 Som skälfvande af hunger, köld och gråt
 Slå ögat upp och mor om brödet be,
 Slå ögat ned och intet kunna ge.

Ack! Sjelf hon hungrar, mannen är en slaf,
 Som krögaren, se'n länge lönen gaf,
 Hans bättre känslor mer ej finnas kvar,
 Han pligten glömt, som make och som far.

Han huslig lycka och sin fadersfröjd
 Mot sämsta fröjd bytt bort. O, dårskaps höjd!
 För arbetet, som oftast lönas väl
 Att köpa gift för både kropp och själ!

Men drycken, han förtär, förvrider bort
 All tankekraft i hjernan inom kort,
 Han gagnar mer dem med sin hädanfärd
 Än med sitt usla lif vid lastens härd.

Dock nej! Jag vill, jag *kan* med bild och ord
 Ej skildra här all jemmer på vår jord,
 All synd, allt mörker, hopplöshet och sorg,
 Som dryckenskapen fört på verdens torg.

Vi känna alla alltför väl dertill,
 Blott, än ett ord mitt hjerta säga vill,
 Ett ord utaf den allra största vigt:
 Må vi förgäta ej vår egen pligt.

O, sölom icke oss i denna last!
 Nej, må vi kämpa utan ro och rast,
 Att han må fly, tyrannen, från vår trakt,
 En hvar han stride, vare på sin vakt!

Med enighet, med himmelskt hjeltemod,
 Upp männer, qvinnor, barn mot syndens flod!
 En hvar sitt vapen skyndsamt fatta må
 Och nykter sjelf i ädla striden gå!

O, Svea gråt! Gråt hvad du mistat har!
 Men skydda ock, hvad än du eger kvar,
 Blif du hos Gud åt oss en kraftig tolk
 Bed Honom fostra åt dig nyktert folk!

* * *

Må vi, som uti Askers bygder bo,
 Som Herrans folk i kärlek, hopp och tro,
 Ljuft med hvarandra sköta lifvets värf
 Och hjälpa upp hvarann' ur allt förderf!

Må vi, som goda barn af ljuset far
 I endrägt lefva våra år och da'r!
 Här älska Herren Gud i himlens höjd!
 Här odla våra fäders jord med fröjd!

Då skall vår trakt bli rik, i fågring stå,
 Hans nåd och allmän aktning vi då få.
 Ja, Gud välsigna du vår fosterbygd,
 Oss lär att älska dig och öfva dygd!

Alltorp 1/2 89.

Ett litet misstag.

Ung Lisa var som en rosenknopp
 Och glad som fågeln i lunden,
 Hon gerna velat att Sven gjort opp
 Om giftermål nu på stunden.

Han var för Lisa så rar och söt,
 Som barn de lekt uti skogen,
 Att han ej friade just förtröt,
 Hon var till giftas nu mogen.

Ett dussin kossor, ej blott en ko,
 Hon ville mjölka och släppa,
En gosse ega i eget bo
 Och gods och guld uti skäppa.

Nu våren kommit och göken gal,
 Till skogen hastar skön Lisa,
 Hon finner trädet i grönan sal,
 Der spåman tonar sin visa.

Hon famnar detta och hviskar så:
 »Min Sven till make och sedan

En liten kossa, *tolf* gossar små,
Nu önskat har jag alltredan!»

Hon märkte felet och skrek: »Uh, uh!»
Men göken flög inåt hagen,
Der ljöd *tolf* gånger kuku! kuku!
Af ång'st blef Lisa betagen.

Men Sven vid grinden i sorgset mod
Nu satt och väntade Lisa;
Hon kom, han friade, bröllop stod,
Dock slutar icke min visa.

* * *

De lefde lyckligt i lust och nöd,
Som äkta makar se'n samman,
Guds gåfvor kommo och dagligt bröd,
Och frid och fröjder och gamman.

Och Lisas önskan den slog ej bom,
En ko i båset jemt stånda;
Men storken *tolf* år med barn han kom,
Det gjorde Lisa stor vända.

Alltorp 25/9 83.

O, hvad sorg mitt hjerta sårar!

hvad sorg mitt hjerta sårar,
Ingen hoppets stråle ler!
Ack, jag ser för mina tårar,
Ingen vattendroppe mer!

Duken, som jag honom skänkte,
 Drog jag blott ur hafvets famn;
 Sydt med grönan silke blänkte
 Emot mig hans ljufva namn.

Alltorp 9/3 89.

Månljus.

Ljufva, silfverbleka månljus,
 Låt mig nu i qvällen sen,
 Efter arbetsdagens möda
 Hvila, drömma i ditt sken!

Fridens englar sakta stiga
 Ned från stjernors ljusa strand,
 Deras drägter skimret sprida
 Öfver skog och sjö och strand.

Rädda uppå daggstänkt tufva,
 Blyga dansa de i ring,
 Sväfva uppå hvita vingar
 Uti björkars sal omkring.

Gäster ifrån ljusets salar,
 Käns ej kylig jordens vind?
 Fläckas icke skära drägten?
 Bleknar ej Er friska kind?

Se, hvad himlens ljus det blänker,
 Stänkt omkring på vattrad våg!
 Hur kring träden mildt det dallrar,
 Syn mer älsklig jag ej såg!

Tyst! De märka mina blickar,
 Stanna uti dansens lopp,
 Ack, på lätta vingar svinga,
 De till himlen åter opp.

Från vår jord till hemmets stränder
 Oskuld finner vägen lätt;
 Följ dem, själ! Du har ju vingar,
 Du är ock af englars ätt!

Är det samma gråa klippor,
 Jag om dagen såg här stå?
 Hur de lysa! Hur de glänsa,
 Då ditt ljus dem faller på!

Är det samma bäck, som sorlar,
 Hvilken jag om dagen hört?
 Ännu aldrig till mitt öra
 Porl, så ljufligt, blifvit fördt!

Är det samma lunder, skogar,
 Brända utaf solen? Nej!
 De ej böjde sig så sirligt,
 Susade så älskligt ej.

Hulda ljus, som allt förvandlar,
 Dal och höjd, hvarenda fläck!
 Allt förklaradt i dig skimrar.
 — Villa — men hur ljuf och täck. —

Kunde du som ljus mig leda
 Genom jordens mörker, nöd,
 Dagens sol är obarmhertig
 Skoningslös hvar stråles glöd.

Till Friherre Th. von Gedda.

(Vid afflyttningen till Stockholm.)

Vi samlats här till afskedsfest,
 Vårt tack och vårt farväl att ge
 Till dig, vår vän, vår hedersgäst.
 Vi mer, som förr, ej skola se
 Dig bland oss verka gagnande och stort,
 Dock länge se vi än, hvad här du gjort.

Här folket du ur dvalan ryckt
 Och hjälpt med råd och dåd ur nöd.
 Det bättre lif, här njutes tryggt,
 En frukt är af din hjälp, ditt stöd,
 Att handla så det nogsamtt vittne bär,
 Att ädel — jemte adelsman du är.

Med ospard möda här din dag
 För allmänt väl du offrat har.
 Se minnet ock i breda lag
 Skall älskadt länge lefva kvar.
 Ifrån de djupa leden i vår trakt
 Ett hjertligt tack för god och trogen vakt.

Bekymrens dimma ofta tungt
 Här kring din hjessa lägrad var,
 Men, stark, du skingrade den lugnt
 Och snart var pannan åter klar.
 Det är en konst, som icke hvar man kan,
 Att så i lifvet städse vara man.

För allt och alla till du räckt
 — Du till och med på djuren tänkt —
 Som menskovän du handen sträckt
 Till nödens barn och bistånd skänkt;
 I fattigstugan vittnesgilla hjon
 Ock be: »Må Gud välsigna Herr Baron!»

Till skolan har din omsorg nått
 Och verkat godt och velat mer,
 För hägn och vård, som hon har fått,
 Ett särskildt hjertligt tack jag ger,
 På stämman genom dig fick pilten bröd,
 Och sprang till skolan glad och rosenröd.

Haf tack nu för din gerning här!
 Värderad, aktad af enhvar
 För den du utaf alla är.
 Må ljusa blifva ålderns dar!
 Farväl! Dig hell! Min enkla sång tag mot,
 Minutens barn, den lägges för din fot.

Fråga och svar.

Bort bäcken hoppar
 Af fröjd min såta,
 Din tår dock droppar,
 Säg, hvarför gråta?

Skall jag ej sörja,
 Min tår ej droppa?
 Att älska börja,
 Bort se dig hoppa.

Stubb.

Du har väl sett ett gärde,
 Se'n lien fram der gått?
 Se'n allt, som var af värde,
 Och skönhet ladan fått?

Så armt är då detsamma,
 Som rikt det fordom var.
 Förbrändt af solens flamma,
 Det står med stubb blott kvar.

Så blott af torra stubben
 Mitt hjertas teg står full,
 Och snart ock den med gubben
 Skall vändas ned i mull.

Alltorp 9/2 89.

Vid Nils Forsbergs tafla:

En hjeltes död.

Jag står i katedralens helga rum
 Och ser en hjeltes död här inne,
 »Memento mori», talar han — fast stum —
 Så gripande till själ och sinne.

I dallring är hvar själens känsloträng!
 Jag fryser, brinner — lider, njuter!
 Och hvad jag känner nu vid hjeltens säng,
 Min själ för evigt, otydt, sluter.

Med brusten blick och död i hvarje drag
 Ses hjälten maktlös fälla handen;
 Ja, döden närmar sig hvart andetag
 Och lossar själen ifrån banden.

I striden nyss han lefnadskraftig stod
 Och stred bland tappre vapenbröder;
 Hans bröst blef träffadt af ett vingadt lod,
 Och af dess sår han nu förblöder.

O, moder der på knä! O hjältegrupp!
 Fast döden ljufva banden rifver,
Resignation! Ej klagan! Blicken upp!
Se, Gud hemryckningsordern gifver!

Att *lefva* för sitt land är ljuft och kärt,
 Att *dö* för att dess frihet rädda,
 Långt skönare, långt mer är värdt,
 Det är sin graf med rosor bädda!

Ljuf må vi kalla, afundsvärd hans lott,
 För det han fått sitt hjertblod gjuta;
 Med hederslegionens kors — nyss fått —
 För honom dö, blott är att njuta.

Jag hör från hvalfven klinga orgelns ton,
 Och harmonier sorgsna, milda,
 Seraflikt sväfva upp till Herrans tron
 Och barnaröster körer bilda.

Det är hans *requiem* jag sjungas hör;
 Liksom en själ i kroppen fången,
 Som sträfvar att bli frigjord, när han dör,
 Så ljuder i mitt öra sången.

En lång minut af smärtsam sällhet flyr,
 Re'n hjeltens själ utspänner vingen
 Till flygt och snabb mot stjerneringen styr,
 Till ursprungshemmet öfver tingen.

* * *

Ett hell för dig, du Sveriges ädle son,
 Som framställt hjeltens sista stunder!
 Ditt snille mer är flit än gudelån,
 I jernhård flit du har gjort under.

Förlåt ditt fosterland, det hade glömt
 Dig nästan bort de bittra åren!
 Ack, hade Svea ens om nöden drömt,
 Hon lindrat den, borttorkat tåren.

Du tusen hjertan rört och rörer än;
 Din *samtids bifall* du fått höra,
 Ditt *eget?* — Aldrig. Huru lycklig den,
 Som för *dess* röst ej eger öra!

Örebro 9/8 80.

”Som skyar bortsusa.”

Som skyar bortsusa,
 Så seklerna rusa
 Med stormvindens fart äfven bort,
 Uppbyggande präktigt,
 Nedbrytande mäktigt,
 Förvandlande allt inom kort.

Här knoppar de forma,
 Der ekar de storma,
 Med oemotståndelig kraft;
 Här tanken de väcka,
 Der tanken de släcka,
 Förlöande skärpan den haft.

Från året upprinner,
 Till dess det försvinner
 Är allt på förändring ju rikt;
 Blott människans hjerta,
 I glädje som smärta,
 Sig blifver i evighet likt.

Det eviga, äkta,
 Ej seklerna mäkta
 Fråntaga oss under sin fart;
 Det blifver och varar,
 Hvert år oss förklarar,
 Dess sköna, ovanskliga art.

Det goda, det sanna,
 Det lyfter sin panna
 Och kan icke blifva förtärdt;
 Hvad åren försvaga,
 Bortblåsa och taga,
 Är fortvaro, mognad ej värdt.

Men hvad du med smärta,
 Och blödande hjerta,
 Här sörjer och saknar min vän,
 Som djupt du begråter,
 Du finna skall åter
 Deruppe förklaradt igen.

Dig fälla skall tiden,
 Men eviga friden
 Af Gud genom trona du får;
 I lyckan som nöden,
 Sök därför till döden
 Att vinna hvad evigt består!

Alltorp $\frac{3}{1}$ 89.

Två magnater.

När Rotschild allmänt jag berömmas hör,
 För att han af sin stora inkomst millioner
 Till mensklighetens väl omkring sig strör,
 Uppbygger skolor, sjuk- och barnhem, stödjer troner,
 Jag af beundran gripes, stämmer in i lofvet,
 Som går från kojorna och salarne på hofvet.

Men kan dock härvid icke låta bli'
 Att tänka på ett fattigt torparfolk, som togo
 Af kärlek blott, oegennyttig, fri,
 Ett värlöst barn som sitt, när dess föräldrar dogo.
 »Vi ta' ju flickan», gumman sade, »ja — och äta»,
 Tillade gubben, »utan salt vår välling släta».

Alltorp $\frac{15}{4}$ 89.

Råmärken.

Hvad som oss träffar djupast här,
 Det är vår första smärta;
 Hon bittrast af allt bittert är,
 Hon tager helt vårt hjerta.

Och outplånligt hennes sår
 Derinne se'n är skrifvet,
 Råmärket lik hon för oss står,
 Som skarpt afdelat lifvet.

Milstolpe ock är grafven lik,
 Som delar lefnadsloppet,
 Allt ofvanför i himmelrik
 Är fröjd för tron och hoppet

Här lifvet sorg och möda är,
 Få glädjebloomster gifvas
 Och kylig vind dem alla tär,
 De riktigt väl ej trifvas.

Ja, hjerta, så är tingens gång;
 När solen sjunkit neder,
 Blir luften kall, blir skuggan lång,
 Och natten ut sig breder.

Alltorp 8/2 89.

God natt!

En god natt!
 Genom purpurnmolnen matt
 Solen qvällens stråle sänder,
 För en stund de trägna händer
 Trötta men'ska hvila gladt,
 Nu god natt!

Gå till ro!
 Tacksam i ditt lugna bo
 Låt de trötta lemmar hvila,
 Låt till Gud din ande ila,
 Bed i kärlek, hopp och tro,
 Gå till ro!

Slumra sött!
 Efter dagens mödor trött,
 Tills dig morgonstrålen väcker.
 Må, när nyfödd dag inbräcker,
 Hoppet stråla rosenrött,
 Slumra sött!

Ja, god natt!
 Gud har kring dig englar satt
 Att dig värna och beskydda
 Under hvilan i din hydda,
 Dig de vakta, som en skatt,
 Ja, god natt!

Sof och dröm!
 Alla jordens sorger glöm!

Dröm om Gud, om fadershuset,
Strålände i stjerneljuset,
Vid den klara livvets ström;
Sof och dröm!

De snilletunga fruarna.

De vittra, anderika fruar lade samman
Sitt värde, för att våga det en gång,
Fort skålen sjönk, betungad utaf snilleflamman,
Och alla jublade de högt i sång.

På lek ett älskligt barn då lade hvad det egde
I andra skålen, hjertat fullt af hopp,
Och se! Blott denna enda lilla gåfvan vägde,
De alla andras sammanlagda opp.

Alltorp 14/5 89.

Den tysta strömmen.

En ström sam fram på ängens grund,
I bredd en bäck sprang yr en stund,
Så stilla, lugnt der strömmen flöt,
Men tystnaden så bäcken bröt:

»Vår bana, broder, den är svår,
Ack, hinder möta hvart den går!

Dock *knorrar* du ej såsom jag,
Är tyst, som vore allt i lag.»

Till bäcken sade strömmen nu:
»En ström han *knorrar* aldrig, du;
Har kraft han nog — han *stiger*,
Har han den ej — han *tiger*.»

Alltorp 20/5 89.

Klippan och sandkornet.

Framspoladt utaf källsprång klara,
I yster dans och solens sken,
Ett litet sandkorn syntes fara
Bort till en gammal mossig sten.

»Hvi står du, gamla gråsten, dyster,
Allvarlig, kall här ständigt kvar?
Med strömmen följ som jag din syster,
Så får du glädje alla dar!»

Då klippan sad: »från grunden lossad,
Du dansar, men din fröjd blir kort;
Mot mig blir vågen bruten, krossad,
Dig förer den allt längre bort.»

* * *

Med dansar Svea folk i yra
Hvart tidens strömmar än de gå;
Ja dansa! Må blott Herren styra,
Att du ej ock bortföras må!

Alltorp 22/5 89.

Memnonstoden.

När natten lägrat sig i öknens rum,
Står ensam stenbild der så kall och stum,

Men stiger solen upp, dess ögas sken
Ock träffar denna stumma bild af sten.

Han suger blicken in, blir rik och varm,
Han klingar, darrar, ler, nyss stum och arm.

Men sjunker åter solen, ändras allt,
Allena står belätet stumt och kallt.

* * *

Guds kärleksöga är det blida sken,
Mitt hjerta ödemarkens memnonsten.

Alltorp ²³/₅ 89.

Det sjuka barnet.

»Nej, moder, Lotten är ej död,
Som du mig ofta sagt;
Hon står ju der i morgonglöd
Vid bädden min på vakt.»

»En klädning har hon, o så skär!
 — Ej vackrare du såg —
 Hon sjelf är blek, mer blek, än när
 Hon sjuk på bädden låg» —:

»Sof liten älskling! Sof, jag ber,
 Lägg kinden mot min barm!
 På Lotten tänk nu icke mer,
 Sof sött på mammas arm!»

»Jag sofver gerna, blott jag får,
 Men då jag Lotten ser,
 Hur vänligt vinkande hon står,
 Jag kan ej sofva mer.»

»Hon klappar uti händer små
 Och väcker städse mig —
 Låt mig en stund med henne gå
 På ängens blomsterstig!»

»Nyss var mitt hufvud hett och tungt,
 Nu är det bra igen;
 Känn, pulsen slår så jemnt och lugnt,
 Till qvällen långt är än.»

»Hos Gud *hon* är, Han tog, som gaf
 — I feber yrar du —
 Hon hvilar uti djupan graf,
 Hos mamma du ännu.»

»Ack, ja, hos dig i famnen här
 Jag gerna blifver still,
 Ty godt och svalt jag hvilar der,
 Blott Lotten vänta vill!»

»Men kallar hon, jag måste gå
Från dig, o moder kär;
Och söker du mig, sök mig då,
Der syster Lotten är!»

Alltorp $\frac{4}{8}$ 89.

Väntande.

Våg ilar efter våg från stranden,
Jag räknar dem med hjertats slag,
De öfver hafvet, hän till landen
På andra sidan, gå i dag.

Tätt skyndar bölja efter bölja,
Sekunderna bortila ock,
Hur trögt uppå hvaran' de följa
I dag, som svunna dagar dock.

Jag ville solen framåt flytta,
Men stege stjernor sedan opp,
Jag önskade dem strax utbytta
Mot solens gång i blixtnabt lopp;

Tills dagen, som skall oss förena,
Till andra strand min suck skall gå,
Men *då* må gerna solen rena
Utsläckas, brinna, ıla, stå!

Alltorp $\frac{1}{4}$ 89.

Stum sång.

En majdag grydde, blad och strå
 De glänste utaf perlor små,
 Hvar vindfläkt rosendoft blott förde,
 Allt jublade och sjöng, man hörde
 En tusenstämmig fågelkör.

En näktergal från blomrik gren,
 Såg glädjedrucken hur allt sken
 Och njöt — ja njöt, som kanske ingen
 Af syskonen i sångarringen,
 Men sjöng dock ej som de — han teg.

»Hur kan du ensam vara stum
 När jublet går från rum till rum»,
 Så liten lärka hördes sjunga.
 »Bland oss du har den bästa tunga,
 Hvi sjunger icke med du då?»

»O, syster», sade denne då,
 »Du tager fel — ej drillar slå,
 Ej sjunga ut min fröjd, min smärta,
 Nu mäktar jag, men i mitt hjerta
 Jag hänryckt sjunger dock min sång.»

Alltorp $\frac{1}{2}$ 89.

Ett gladt ögonblick.

 hjerta vidga dig, sjung ande, själ och kropp!
Förgät din gamla sorg! Upp, fatta mod och hopp!

En solens blick ju väcker lif i luft, i haf och lunder;
En vårens dag bortsmälter snön och ändar vinterns stunder;

En nådens stråle vecklar ut den skära trones knopp;
Ett glädjens ögonblick, det väger *tusen* sorgens opp.

Alltorp 8/6 89.

Fyrradiga strofer.

I.

 Som lärkan fri, jag uppåt vill mig svinga
Med sång till himlens blåa höjd!
Hvartill i stränga former sången tvinga,
Befrias bröstet är jag nöjd.

II.

Sällt det är *få öppna* och i ord utgjuta
Hjertat med dess fröjd och qual!
Sällare likväl det *tigande få sluta*,
Bli' förstådd förutan tal!

III.

Fast hjertat det brister och blöder sitt blod,
Orubblig går verlden sin ban'. —

Fast vågorna vexla med ebb och med flod,
Densamma blir dock ocean. —

IV.

Hur högt än barnet må älska sin far,
Mer kär är dock mor för dess hjerta:

Dess fader i lust det alstrat ock har;
Dess moder har födt det med smärta.

V.

Om ödets vindar blåsa hårda eller milda,
Så klinga hjertats strängar högst olika här;
Du kan dig af de skilda ljuden städse bilda
Ett sant begrepp om hurudan en men'ska är.

VI.

Lära och språk kunna tjenliga vara

Andra att rikta, men erfarenhet

— Oftast hur bitter, som hvar och en vet —

Räddar oss sjelfva från villa och snara.

VII.

Uti vår lärda tid de Herrar Musici,

Vid septima, vid qvint och dominant,

Ej hafva märkt att sköna Fröken Melodi

Måst fly för Harmoni — dess Guvernans.

Det stora helas gång kan intet hämma.

Det stora helas gång kan intet hämma,
 Det särskilda i alltet snart försvinner;
 Och tidens ström vår kraft kan icke stämma
 På ytan bär den oss dit sjelf han rinner.

Förgäfves städe vi mot honom streta,
 Vi drifvas med, vår kraft vi honom gifva,
 Vi tull åt lifvet döende framleta,
 Liksom vi lefvande dess pulsar drifva.

Nödvändigheten, hon, som städs' plär väcka
 En skräckbild i de flesta men'skors sinne,
 Så älsklig låtit sig för mitt upptäcka
 Och strålar såsom sådan kvar derinne.

Väl kan jag ej hvad komma skall förhindra
 Med högljudd klagan eller tårars flöde,
 Och vill ej ängslig söka smärtan lindra,
 Ty fåfängt ej hon blifver här mitt öde.

Till stora verk hon tjenar i Hans händer,
 Den mäktige, som styrer mina öden;
 Hans afsigt, med den god, mitt bästa länder,
 Så tror jag nu — så skall jag tro till döden.

Alltorp 80/3 89.

Välsignad!

I sommarqväll vid hafvets strand
 Jag sitter, sol'n går neder,
 Dess sista sken kring vatten, land
 Sitt rosenskimmer breder.

Jag lyss med tjusning, välbehag
 På vågors sqvalp mot hällen,
 Och drömmer, nöjd, vid trastens slag
 I stilla, väna qvällen.

Det mojnar af och vågor gå
 Invid min strand till hvila;
 Blott surrande insekter små
 Ännu bland blommor ila.

I stilla frid allt mot mig ler,
 Hvad skönhet när och fjerran!
 — En spegelbild, fast skum, jag ser,
 Af själens ro hos Herran. —

Natur, hur högt jag älskar dig!
 Min Gud, hans verk, min like,
 Dem har jag skönt fått lära mig
 Att älska i ditt rike.

Ty *Gud* i *allt* jag ser så klart,
 I verldarne deroppe;
 Hans vishet märkes uppenbart,
 Hans nåd i minsta droppe.

*Jag älskar ljus och fågelsång
Och skogar, berg och sjöar
Och källors porl och bäckars språng
Och haf och skär och öar.*

Nämndön ²³/₇ 88.

Suck.

Tacksamhetens tårar falla
På det gamla årets bår.
Må det nya för oss alla
Bli ett signadt Herrans år!

Alltorp ³⁰/₁₂ 88.

Bäcken.

Idalen täck
Rann upp en bäck
Från stenig grund
I vårens stund.

Jag hörde på
Rätt ofta då
Hans muntra sorl,
Hans ljufva porl.

Hur fri och glad,
Sin sång han quad
Och svälde just
Af lefnadslust!

I qvällens frid,
Midsommartid,
Jag såg hans språng,
Förnam hans sång.

Var sinnet tungt,
Blef då det lugnt,
Min sorg han tog,
När bort han drog.

I kulen höst
Med högljudd röst
Han sjöng på nytt,
Fast sommar'n flytt.

En liten flod,
Med ungdoms mod,
Så hjertans glad
Han for åstad.

Af kölden kysst,
Han blifvit tyst
Och stelnat kall
Till iskristall.

Men åter fri
Skall bäcken bli,
När vårsol varm
När till hans barm.

Min smärta så
Först stannar då,
När döden kall
Mig kyssa skall.

Från himlens hus
 Skall lifvets ljus
 Mig värma opp
 Till själ och kropp.

En evig vår
 Ju förestår,
 Och lifvets strid
 Förbyts till frid.

Allorp 12/5 88.

Tåreurnan.

mhjertad enka egde
 Älsklig en rosenknopp,
 Ingenting här uppvägede
 Anna, dess framtidshopp;
 Stal så döden den lilla,
 Bruten i förtid af,
 Hvilade hon så stilla
 Snart uti bäddad graf.

Nu uti gudlös smärta,
 Grät hon båd' dag och natt,
 Tröst ej mottog dess hjerta,
 Dö, för att se sin skatt
 Var hennes enda trängtan,
 Otåligt Gud hon bad:
 »Stilla du hjertats längtan
 Verlden jag lemnar glad.»

Hejdlöst en afton stilla
 Grät hon vid barnets bädd,
 Se, då syntes den lilla
 Stå der i vingar klädd,
 Bräddfull en urna hade
 Hon mellan händern små,
 Ljuf hon till modern sade,
 Pekande henne på:

»Älskade, hulda moder,
 Klaga och gråt ej så!
 Vet, dina tårefloder,
 De icke längre få
 Rum uti denna urna,
 Rinna på mig nu blott
 Störa, till himlen burna,
 Sällheten der jag fått.»

Modern lärde af orden
 Ödmjukhet, tro och hopp,
 Ögat åter från jorden
 Lyfte hon tårfrött opp;
 Lät sina böner brinna
 Var med Guds vishet nöjd,
 Bad att få Anna finna
 Sjelf uti himlens höjd.

Alltorp 5/6 88-

Tre systrar.

Uppå parnassens topp i qvällens stunder
 En högväxt qvinna stod i luftig drägt
 Och stilla såg från Phœbi lagerlunder
 Till himlen upp, der månen sken så täckt.

Då deltes sakta buskarne, fram trädde
 En systerbild, så himmelskt skön och täck,
 Hon neg så älskligt och med blommor klädde,
 Så sagra blommor, hvarje kullens fläck.

Den första sade: »min är hela jorden»,
 Lycksalig ler hon öfverallt mot mig;
 »Nej, hon är min», den andra tog till orden,
 »Och menskans hjerta tillhör mig, ej dig.»

Den första sad': »Hvem är mig ej bevågen,
 Mig målar Konstens höga genius!
 Säg, målar himlen sjelf ej färgrik bågen
 Och jorden hvarje dag får nyfödt ljus.»

»Af tusen skilda färger rymden glöder,
 Och hafvet speglar himlen underbart,
 Sig lifvet målar i hvad drömmen föder,
 Och själen målar sig i blicken klart.»

»Jag var det, som med ljusets varma strålar
 Den första gnistan väckte hos Appell',
 Jag bjöd Da Vinci: kom! Han helgon målar;
 Jag himlen öppnade för Raphael.»

»Jag lifvets blod göt uti Rubens pensel,
 Jag lekte med Murillos gossar små,
 Jag bar så glad Salvator Rosas rensel,
 Och drömde med min vän Correggio.» —

»Hur, arma syster, kan du våga strida»,
 Den andra sade, »så med tillförsigt!
 Se detta verldsallt, ändlösa och vida,
 Det är en enda skön, gudomlig dikt.»

»Mitt bröstet är, som utaf tjusning höjes,
 Mitt hjertat, när det utaf kärlek slår,
 Min nerven, som af vänskap spännes, töjes,
 Mitt ögat, som i tårar badadt står.»

»Der hoppet än vid grafven stilla vakar,
 Der längtan trånar efter hemmets härd,
 Der frihet djerf sin örnevinge skakar,
 Är min — är poesiens underverld.»

»Min syster fråga alla jordens söner,
 Om de ej slutit mig i famn en gång,
 Och under kyssar, tårar, hviskat böner:
 Dröj qvar för evigt med din tjusning, sång!»

»Homeros lyste jag i mörka nätter,
 Och rörde Tassos själ till Herrans pris;
 Jag ledde Dante ut på lifvets slätter,
 Och förde Milton kring i paradis.»

»Virgilius jag följde på hans färder,
 Och ingaf Camoens hans lusiad,
 I Jena, med *de like* och med Herder,
 Ett nytt Atén jag bygde upp så glad.»

»Vid höger hand jag förde der min Göthe
Och Schiller drog jag till mitt bröst så nöjd;
Jag väckte Shakspeare upp till gudars möte,
Och tydde Klopstocks smärta, Wielands fröjd.»

»Ja, flydde jag utur ditt bilderrike,
Ett simpelt handtverk blefve det, ej mer,
Blott poesi gör det till konst — du vike!
Jag herskarinnan är, ej du, jag ber.»

Så stredo de. — Då ljud från afstånd vida
En ton, lik eolsharpans, ljuf och mild,
Sig lagrar delade; vid deras sida
Stod en förklarad tredje systerbild.

»Min kronan är» — hon sade — »sluten freden;
Jag himlens första dotter melodi
Står vid Allhersherskarns tron i himlens eden
Och väcker upp hans sferers harmoni.»

»Det ousägliga, det högsta sköna,
Som liksom bäfvar för båd' bild och ord,
Vid toners ström man endast ljuft kan röna,
Den räddar det för himmelen och jord.»

»Blott ljud och toner upp till himlen hinna,
Allt annat bindes fast vid jordens grus,
Allenast de sin urverld återfinna
Och ljuda der uti harmoniskt brus.»

»Musik är rena andars språk i höjden,
Och själens första tungomål var sång,
Och blir dess sista, om i himlaförjden
Vid ljusets tron hon hamna får en gång.»

»I sång fram öfver jorden stormen susar,
Och skogen sjunger, som i månljus står,
Och strömmen sjunger, när till hafs han brusar,
Och svanen, då hon blicken sist uppslår.»

»Och när som våld och väld försöka kufva,
Din bild, ditt ord, vår frihet, systrar *då*
Högt sånger klinga, eldande och ljufva,
Och tjusta skaror skrankorna nedslå.»

På sångens vingar millioners böner
Sig svingat upp till himmelen och Gud.
Jag drog till kamp med Spartas hjertesöner,
Och stenar sjungit vid min lyras ljud.»

»Kung Saul, grubblaren, fick sällhet njuta,
När David vid sin harpa sjöng och bad,
Och djuren lyssnade till Orpheus luta,
Och blodsmän gräto, då Arion qvad.»

»Och Iphigenia, Alceste gingo,
Så sedesamt med riddar Gluck i skog,
Trollflöjter ljödo, välljud strängar fingo,
Så ofta Mozart på sin lyra slog.»

»Och skall jag nämna mästaren, titanen
Uti musikens sköna underverd!
Van Beethoven — den gudarörda svanen —
Jag är Er drottning och är kronan värd.»

»Mig kransen gif! Dock ej att sönderstycka
Jag tager den och icke helt allen',
Harmoniskt skall den våra pannor smycka,
Låt oss en *treklang* bli, en stor, en ren!»

»Låt oss tre blommor på en stjelk förblifva,
 Tre färger brutna ur en stråles ljus,
 Och sist väl luttrade vi oss begifva
 Upp till den äkta konstens hem och hus!»

Alltorp 2/7 89.

Saul och David.

Med moln på pannan Saul sitter
 Och grublar uti salen på sin borg,
 De onda tankar göra själen bitter,
 På Jakobs Gud han tviflar i sin sorg,
 Hans trohetsed mot honom, ack, är bruten,
 Af himmelen han känner sig förskjuten.

Fast kung han är, han arm sig känner
 Med sina skatters tal, sin glans och prakt,
 I hjertats djup svårt synden bränner,
 Och hemska minnen stå der upp med makt,
 Slö blicken stirrar kring förgyllda salen,
 Hans sköna drag förvidas utaf qvalen.

Då närmar sig till kungens sida
 En mörkögd pilt med harpa på sin arm,
 En herde, känd kring landet vida
 För hjeltedater under stridens larm.
 Hos konungen han sätter sig att spela,
 Och anslår strängar, utan risk att fela.

Ackorder fram med välljud strömma
 I helig harmoni med Davids röst,

Likt englar de sig smyga, ömma
 I Sauls själ och skänka tröst,
 Och hoppets strålar lysa i hans hjerta,
 I fromma tårar löser sig hans smärta.

Den mörka pannan ljusnar åter,
 Hans sinne veknar, och hans själ blir varm,
 Han *tror* att Gud hans synd förlåter,
 En stund är Herrans frid i grublarns barm,
 Men ljufva harpospelet snart har ända,
 Och Sauls onda andar återvända.

Alltorp 18/7 89.

Kritik och vänskap.

Nu poesi uti vårt fosterland,
 Som floden torkar bort i öknens sand.
 Kritikens män med hacka och med spade
 De visa blott på slammet sedan glade,
 Men vänskapen med tålig hand
 Framvaskar guldkorn utur sand.

Alltorp 18/9 89.

Till M...a.

En gång jag såg dig, än jag ser dig ofta,
 Ty djupt i själen gömde jag din bild;
 Der lik en ros du ler och kännes dofta,
 Der lik en engel sysslar du så mild.

En gång jag hörde dig och sedan dagligt
 Din stämmas välljud klingat i min själ
 Ett eko likt, hur smekande, behagligt
 Det smärtan söft och helat såren väl.

Jag såg, jag hörde dig — jag allt förglömde —
 Hvad förr mig tjuste, sedan ringa var,
 Du tog ifrån mig allt, hvad hjertat gömde,
Din bild, min kärlek blott der blefvo kvar.

Allorp $\frac{2}{9}$ 89.

Ära och Afund.

Aran är ett purpurband,
 Som på bröstet kungligt prålar;
 Afund dock med skicklig hand
 Fullsatt det med hvassa nålar,
 Känner du först deras styng med smärta,
 Fröjdar sedan bandet rätt ditt hjerta.

Allorp $\frac{19}{9}$ 89.

Afsked från Nääs.

Stora Nääs, som tronar der på höjden,
 Kärt du är mig! Dock *det Nääs* mig mer är kärt,
 Der jag bland kamrater *riktigt* fröjden
 Utaf idogt arbete har känna lärt.
 Nu farväl I båda, kanske sista gången,
 Ögat ser er speglas uti Säfvelången!

Gud välsigne rikt de ädle männer,
 Hvilka uti eder bo för godt de gjort!
 Ej blott fosterlandet frukten känner,
 Deraf andra land välsignelse ock sport.
 »Bedja och arbeta» — så de männen lära —
 »Förer folk till storhet, rikdom, lycka, ära.»

Näns 11/9 89.

En högtidsstund i Jakobs kyrka.

Tillegnad Musikdirektor Wilh. Heintze.

»Och hänryckt han grep i harpan med senfull
 hand
 Ej veklig klagan, ej qvinnoglam. ljöd från dess
 strängar.»

E. Tegnér.

Ej tornets klockor manat oss till bön,
 »Kung Birgers stad» gaf verdens flärd sin dyrkan,
 »Förtjuserskan vid Mälarn», glad och skön,
 Ack, tänkte hon på Gud, så ej på kyrkan!

Mildt solen kastade sitt klara ljus
 På Kungsträdgårdens träd, i grönt än klädde,
 Då vi uti Sankt Jakobs tempelhus
 En fridfull lördagsafton båda trädde.

Der var så sabbatslugnt, ej gatans larm
 Till våra öron nådde och det störde,
 Igenom fönstren solen log så varm
 Och klara strålar in i hvalfven förde.

En oförgätlig stund, en helig stund
 Med Jakobs Gud vi hade i hans boning,
 Der klingade hans lof af hjertans grund
 För verdens återlösning och försoning.

Då, van vid orgeln, du din plats intog,
 Och löste med ditt spel hans bundna makter,
 Hvar jordisk känsla i mitt inre dog,
 Liksom ett eko dör i bergets schakter.

Hur mäktigt gripande var ej hans röst!
 Hvad känslor, oförklarliga och ljufva
 Nu genomdallrade mitt rörda bröst,
 Förgäfves var att tårars välde kufva.

Än ljud det såsom flodens djupa fall,
 Som nordanstormens brottning ibland fjellen,
 Än åter såsom källans milda svall,
 Som vestans sus i ljufva sommarqvällen.

Hvartenda tonfall bönen vingar gaf
 Och snabb från verdens mörka, kalla zoner
 Till Gud och ljusets engder flög den af
 På dessa underbara orgeltoner.

Ja, fastän stum jag var, jag sjöng likväl
 Med salig fröjd uti andäktigt sinne!
 På harmonier vaggade min själ
 Och tyckte sig i sjelfva himlen inne.

Ditt spel var icke larm, tonraseri,
 Ej blott med hand och fot framdundrad fuga;
 Du lade själ och ande deruti,
 Och för din *konst* jag måste djupt mig buga.

Det är så sällan estetikens pligt
 Af orgelspelare beaktas, följes,
 De mest på konstbråk, styrka lägga vigt,
 Dock deraf andens fattigdom ej döljes.

Virdor, Guilmant och orgelns heros Bach,
 Som *du* dem spelte rörde de mitt sinne.
 Nu för ditt orgelspel *ett hjertligt tack*,
 Det går för visso aldrig ur mitt minne.

Alltorp 18/10 89.

Vid Rådman L. J. Lönnbergs graf.

Den sista, fina tråden då utrunnit
 Som höll i bräcklig kropp din själ i band,
 Hon sälla målet har, förlossad, hunnit,
 Det efterlängtade på andra strand;
 I ursprungshemmet nu högt öfver tingen
 Sin salighet hon funnit — funnit Gud —
 Och sjunger der hans pris i englaringen
 Iklädd odödlighetens skära skrud.

På botten af din själ det skatter lågo
 Mer värderika än ditt gods och guld;
 De blott, som djupare dig kände, sågo,
 Hur du på ytan sträfve, dock var huld,
 För pligt och heder flammade ditt hjerta,
 Och nödens barn du alltid bistånd gaf,
 Att du i tysthet lisade dess smärta,
 Jag, vittnesgill, högt säger på din graf.

Ja, tack du ädle för allt godt du skänkte
 Mig stackars värlöse i barndomsdar,
 Då ingen uti verlden på mig tänkte,
 Du tog mig an och blef en huldrik far,
 Du gaf mig maning till det goda, rätta,
 Du gaf mig kärlek, föda, hägn och vård;
 Invid ditt bröst jag fick mitt hjerta lätta,
 Hur mild du var, fastän du syntes hård!

Med ospard möda städse helsodagen
 Du ädelt offrade för allmänt väl.
 Ditt minne, och ditt skipande af lagen
 Välsignadt lefva skall i mången själ.
 Man *har ej sorg*, man *sörjer dig* vid griften
 Med saknad bitter, djup och innerlig.
 Ack, under alla lifvets vexlingar och skiften
 Jag bedja skall: Må Gud välsigna dig!

Vi vänta våren; ur den gråa mullen,
 Som täcker ädle hedersmannens stoft
 Skall mången blomma spira upp på kullen
 Och sprida uti qvällens frid sin doft;
 Ack! Då skall *hon*, hans maka uppå jorden,
 From sitta der och sina böner be
 Och tänka på de ofta hörda orden:
 »Hos Gud vi få hvarandra återse.»

Alltorp 24/4 89.

Uppåt!

Svingen mina visor små
 Eder högt från gruset!
 Liksom lärkor i det blå,
 Jublen der i ljuset!

Tadlas du på många sätt
 Qvittra till »de höge»:
 »Vore jag ej fjäderlätt,
 Ej så gladt jag flöge.»

Alltorp 1/11 89.

Svenska språket.

I dagar af tvifvel, i dagar af sorg,
 Då tyngande grubbel jag närde
 För hemlandets öde du varit min borg,
 Du språk, som min moder mig lärde!

Ja, vore ej *du*, o, hur skulle ej då
 Åskådandet af hvad här händer,
 Frammana den frågan: »Kan Sverige bestå?»
Du hopp om dess ära dock tänder.

O folk, som det mäktiga språk dig har lärt
 — Ett språk framför tungomål alla —
 En borgen till storhet dig detta beskärt,
 Du måste gå främst, kan ej falla!

Alltorp 16/3 88.

Till Anna T—. —II.

 tag min ungdomsvarma helsning, Anna!
 Försmå ej hvad som gömmes här!
 Om ej som du utaf det goda, sköna, sanna
 Min sång en trogen prägel bär,
 Så är den enkel som du sjelf och du försmår
 Ej blyga sången, som ur ungdomsbarmen går.

* * *

O må din lefnad blifva ljus, glad, ja sommarblå!
 På lycka, frid och sällhet rik,
 Och skulle sorgen komma, o måtte hoppet då,
 En fridens goda engel lik
 Till hjertat hviska: »Sorgen snart försvunnen är,
 Uti dess spår re'n glädjens blomma frukter bär.»

Må glädjen i ditt öga och hoppet i din barm
 Och hjertats eld och kindens ros
 Ej slockna ut i verlden här! Ty ack så arm
 Du den skall finna! Allt sin kos
 Af ungdomsdrömmarne med lek och dans ta'r slut,
 Ros efter ros i livvets blomsterkrans dör ut.

Så plär det gå; man kastas ut bland livvets strider
 I verklighetens kalla verld;
 Den verld så rosenröd man ser i barndomstider
 Ombyter färg vid fortsatt färd,
 O, måtte dock ditt hjertas blomsterdoft bli' kvar!
 Din hela lefnadstid ljus, leende och glad!

O, Anna! Må din namnsdag firas många gånger
 Med fröjd och blommor, lek och skämt!

O, måtte då dig egnas sköna hyllningssånger,
 Långt skönare än nu jag stämt!
 Ack, Anna, dig en blomma jag ej gifva kan,
 Jag sökte, men bland drifvorna jag ingen fann.

Som en hämpling uti skog jag sjungit. Ack, försmå
 Ej sången, sprungen fram så varm
 Från en yngling, hvilken enkla toner då och då
 Framvälla låter ur sin barm.
 Ej har han lärt den konst att lyran röra skönt,
 Men sjunger heller ej, för att bli' lagerkrönt.

Djursdala 25/11 71.

Stam och ranka.

Du stam, jag ranka är;
 Fast står du utan mig,
 Men jag, o älskling kär,
 Nedsjunker utan dig.

Ty vill jag äfven glad
 Om dig ömt linda mig
 Och med små rosor, blad,
 Bekransa, smycka dig.

Näst Gud du är mitt hopp
 I glädje som i nöd;
 Ack, under lifvets lopp
 Du vare då mitt stöd!

Spörj icke: »Hvi min tår,
 Så ofta faller ned.»
 Ej sjelf jag den förstår
 Det är visst kärleks sed.

Ack, om jag gråter, ler,
Tro att jag lycklig är,
Hvar tår du falla ser
Derom blott vittne bär.

Du stam, jag ranka är;
Fast står du utan mig,
Men jag, o älskling kär,
Nedsjunker utan dig.

Alltorp 9/11 89.

?

Hvad är folkens högsta lycka?
— Så jag frågat har mig sjelf ibland —
Vett och bildning, de blott smycka,
Kunskap, helgadt hjerta, händig hand, —
Gud i dessa har förvarat
Folkens lycka, hjertat svarat.

Alltorp 17/7 86.

Borgfrökens klagan.

Säg, du qvittrande svala, säg!
Hittar till *honom* du väg
Öfver djupblå vågen?
Flyg då glad i hågen!
Säg till honom: »hemma trogen, öm
Hjertevännen sitter vid sin söm».
Säg, hittar du hans väg!

Nej, mitt frågande hjerta, nej!
 Fågeln känner vägen ej,
 — Klara ögat tåras —
 Skall vår kärlek våras?
 Dömd att tyna bort förutan hopp,
 Bleknad faller rosen snart sin knopp;
 Nej, fågeln känner ej!

Sof, oroliga hjerta, sof!
 Hvarför fick du en gång lof,
 Att om kärlek drömma,
 Hysa känslor ömma,
 Till den vän, som kungen sände bort,
 För att dö i striden inom kort.
 Sof, hvarför fick du lof!

Tro, o älskande hjerta, tro!
 Vagga dig i hoppets ro;
 Kanske sömnens broder
 Upp till ljusets floder,
 Än ej föra vill min älskling kär,
 Kanske striden upp till ära bär.
 Tro, vagga dig i ro!

Tyst, högt stormande hjerta, tyst!
 Dig sorgen visst bittert kysst;
 Glädjen kommer åter,
 Fastän nu du gråter,
 Smärtan blifver blott en flyktig gäst,
 Glädjen kommer, blifver säkert fäst.
 Tyst, sorgen blott har kysst!

Lid, förkrossade hjerta, lid!
 Efter liten prøfvotid
 Kommer åter friden;

Lifvet då i tiden,
 Såsom husfru på hans stolta slott,
 Blir att sjunga, le och älska blott.
 Lid, än en liten tid!

Dö, då liffulla hjerta, dö!
 Bädda dig djupt ned i snö,
 Säg farväl åt världen,
 Efter lefnadsfärden.
 Först vår kärlek blommor, frukter bär,
 Utom jorden, inom himlens sfer.
 Dö, bädda dig i snö!

Damsäter 28/8 73.

Beduinen.

Hallå, min häst, friskt opp, friskt opp!
 Mitt lif det hänger på ditt lopp!
 Upp, tumla dig min svarta vän!
 Hör, bakom trafvar fienden
 Och vill oss fånga, skynda dig,
 Min ökenbroder, rädda mig!

Allt snabbare flyr paret fram,
 Men skaran närmar sig i dam,
 Re'n blixtar fräsa utaf skott,
 Framåt, framåt de ila blott,
 Min vän, friskt mod, blott skynda dig,
 Min ökenbroder, rädda mig!

Allt vildare är hästens färd,
 Den bruna ryttar'n drar sitt svärd.

De susa fram, lik storm med brus,
 Hän öfver glödhet sand och grus,
 Men hästen tröttnar mer och mer,
 »Sträck ut!» — O, ve! Han stupar stendöd ner.

Då hejdas ryttar'n i sitt lopp,
 Han ser mot blytung himmel opp,
 »De hvites flock» allt närm're drar,
 Det blixtrar i hans svarta ögonpar,
 Och hemsk en glöd man i det ser,
 Han sträcker armen upp och ber:

»O, Allah! Mig med nåd bekrön!
 Bönhör din sons ödmjuka bön!
 Sätt glödhet våg i svall på öknens haf!
 Gif mig och ovän här en graf!
 Ack, gif mig ej uti hans hand!
 Betäck mig med mitt hemlands sand!»

Hon brusar fram, hvad fasans ljud!
 Vildt Samum dansar med sin brud,
 Men beduinen jublar utaf fröjd
 Och böjer knä vid »brodern» nöjd,
 Snart häst och man och oväns trupp
 Af glödhet sandvåg slukas upp.

Alltorp 17/11 89.

Vid Afskedet.

Till M . . . a.

Dig farväl helt lugnt jag säger,
 Och mitt öga tårfrött ler,
 Ty jag vet, att dig jag eger,
 Fastän det ej ser dig mer;

O, hur svag vår kärlek vore,
 Om den lefde blott i rummet här!
 Jag är din, hvarthän du fore!
 Du är min, hvarhelst jag är!

Skiljas långt ifrån hvarandra
 Dubbelstjernor klara, två,
 När de genom etern vandra,
 Sträfva de hvaran' att nå.
 Om den enas ljus af dimma
 Skymmes bort en tid, hvad mer,
 Skall hon derfor mindre glimma,
 Fast den andra hon ej ser.

Jag är din i dina drömmar,
 Du är min uti min sång,
 Hur de hvälfva tidens strömmar,
 Vexlar ej vår kärlek gång;
 Hvar jag än slår upp mitt öga
 Ser jag dig framför mig stå
 Uppå jord, i himlen höga,
 Ett vi äro, ett vi två.

Alltorp 30/10 89.

—*—
 Vid Afskedel.

1001851065

PRIS: 1 KRONA